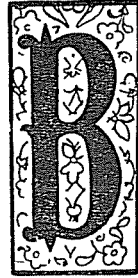

Düşünen Gençlik

Ali Rıza Temel
(İzmir Yük. İslâm Ens. Öğrencisi)

DİNSİZLİĞİN TAHRİBÂTI

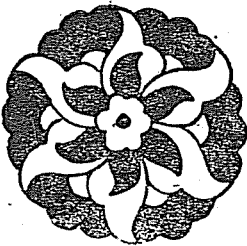

irgokları tarafından çeşitli hâdiselerde en ufak bir tesir payının dahi bulunduğu kabul edilmeyen din mefhumu bugün hayatın tamamen dışına atılmış, varlığı; sadece insanlar üzerinde lüzumsuz bir baskı vasıtası olarak tanınmaya başlanmıştır.

İnsanlık var olalıdan beri fert ve cemiyet münasebetlerini en güzel şekilde tanzim eden, insanlığa iki cepheli olarak muvazeneli bir hayat tarzı çizen, hukuk, ahlâk, bilgi, örf ve âdetlerin kaynağı olan din, maddecilerin iddia ettikleri gibi bugün gerçekten hedefini tüketmiş ve müzelik bir esya gibi tarihin vitrinlerinde teşhire terk edilecek duruma düşmüş müdür?

(August Comte)'un ileri sürdüğü gibi bugün insanlık teoloji, metafizik basamaklarını geride bırakıp pozitif sahaya adını mı atmış bulunmaktadır? Kötülüklerin izalesi için Allah korkusuna, ümitsizlikten kurtulmak için ölümsüzlük duygusuna, bunalan ruhu imanla yıkama lüzumuna artık ihtiyaç yok mudur? Tek kelimeyle bundan sonra beşeriyet dinsiz yaşayabilecek midir? Burnunun ucundan ötesini göremiyen Materyalistler bu sorulara «evet» demekten sonsuz bir küfür hazzı duyacaklardır ama bu düşünce ve inkârları hiçbir zaman basit kuruntulardan öteye geçemeyecektir. Onlar, üstad kabul ettikleri (Comte)'un hayatının sonlarına doğru dindar olma ihtiyacını duymuş olduğunu ve topyekûn insanlığın bu ihtiyaçtan uzak kalamıyacağını, hatta kendilerinin bile bu ihtiyacın içinde çirpiniş da tapmak için kendileri kadar küçük (lider, kadın, para, makam) gibi tanrılar meydana çıkardıklarını unutuyorlar galiba.

Bir şeyi inkâr etmek yahutta hakkını görmezlikten gelmek onu ortadan kaldırmak demek olmadığına göre; burunları halkalı, madde esirleri mânânın hakkını ketmede dursunlar ve Allah karşısında deve kuşu misâli başlarını küfürlerinin zift küpüne sokadursunlar. Perdeledikleri o aziz gerçek bir gün olanca dehşetiyle ortaya çıkacak ve ruhları karartmış oldukları cemiyet semasını aydınlatacak tek güneşin yine din olduğu hakikati kendisini bütün kafalara kabul ettirecektir.

Dini meydanlardan kovduklarından, hatta mâbetteki varlığına bile tahammül edemediklerinden bu yana onun boşalan yerine koymak istedikleri şeylerin birer birer iflâs ettiğini onlar da gördüler.

Ekonomik ihtiyaçların teminiyle her şeyin düzeleceğine, kötülüklerin izalesi için sadece dünyevî müeyyidelerin kâfi geleceğine inananlar bu düşüncelerini; herkesten daha fazla kazandıkları halde doymamak ve kendileri vaz' ettikleri halde uymamak suretiyle çürüttiler ve kendilerini başkalarından önce yine kendileri yalanladılar.

Dini elini kolunu bağlayıp mâbetlere hapsedenlerin bize takdim ettikleri cemiyet nasıl bir cemiyettir? Şüphesiz ki bu, fertler arasından itimadın kalktığı, sevgi ve saygının menfaatte düğümlendiği, fuhşun çoğaldığı, sahtekârlığın yarış ettiği bir cemiyettir. Yine bu, basit bir kazanç için topyekûn fertlerin ölümünü göze alıp, sattığı yağın içine madenî yağ karıştıranların, tuza meremer tozu, süte su katanların, akılları iyilikte çalışmayıp kötülükte dehâ kesilenlerin cemiyetidir. Sokaklarını fahişe kılıklı kadınların doldurduğu, kafa ve gönüllerin felce uğrayıp hazım ve tenasül cihazlarının alabilirdiğine azgınlaştığı, merhame-tin bulutlar ötesine çekildiği, yalancılığın, istismarın, soygunculuğun mubah görüldüğü, saf ve namuslu insanlara hayyat hakkının tanınmadığı bir cemiyettir bu. Bugün en samimi insanlar cemiyet hayatından en çok şikâyetçi olanlardır.

Evet bütün bunlar neyin eseridir ve gittikçe neden artmaktadır.

Samimi bir dindarın «Bu gidikle başımıza taş yağacak.» sözünü alay mevzuu yapıp yılmış yılmış gülenler, pek azını zikrettiğimiz bu kötülüklerin cemiyetin bünyesini tahrip edici birer âfet taşı olduğunu ve bu gidikle cemiyetle bera-

ber bu taşlarla kendi beyinlerinin de parçalanacağını unutmazlar. İşte fazilet ve feragat duygularıyla yüklü olan İslâmiyete uymamanın cezası Her şeyi görme sevdasında olan bu zavallılar, cemiyetin başına her gün sağanak halinde boşanan kötülük taşlarını bir görebilseler o zaman her şey düzelmiş olacaktır.

Gün olmuyor ki insan gazete sütunlarında yüz kızartıcı bir haberle karşı karşıya kalsın. İntiharların, boşanmaların, cinayetlerin, ihtilâllerin, harplerin kapkara bulutlar gibi kapladığı dünyamız niçin bu hale düşmüştür? Bugünün insanı maddî imkân bakımından dünkünden daha mı mahrum? Teknik bakımdan dünkünden daha mı geridir? Dünün, giymek için ayağına çarık bulamıyan, bugün bir günde kat edilen yolu bir ayda tüketemiyen, ayruk kökü yemeye mâruz kalan, tam mânâsıyla medeniyetin meyvelerinden mahrum bulunan insanı ve onun cemiyeti neden bugünkünden daha mesut ve sâkindi? O insanlar bugünkü gibi neden ruh ve ahlâk buhranı içinde çalkanmıyorlardı? Brayer'in ifade ettiği gibi uzun seneler zarfında İstanbul'da bir tek cinayete dahi neden rastlanmıyordu? Dünün beldeler ötesi yakınlarını ziyaret için uzak mesafe ve her türlü tehlikeleri göze alabilen bir insan tipi... ve bugünün saatte binlerce kilometre katedebildiği halde alt kattaki komşusundan habersiz olan insan tipi... Evet bütün bunların sebebi nedir? Huzurun ve insanların arasındaki yakınlığın tek sebebi iktisadî imkânlar ise bugün bunlara daha fazla sahip olduğumuz halde dünkü huzura neden muhtacız? Bu suallerin cevabı oldukça kısa ve basit. Çünkü dedelerimiz ruhun hakkını inkâr etmeyen ve onu iman gıdasıyla doyurup başkalarının hakkına tecavüz ettirmiyen insanlardı. Onların sahip olduğu huzur ve âhenk, ebediliğe inanmanın,

hesap vermenin, mes'uliyet duygusunun huzuruşdu.

Zamanın değişmesi, insanların çoğalması ve tekniğin ilerlemesi beşeriyete huzur getireceği yerde felâket doğurması; istikametın yanlış tâyin edilmesinden ve her şeyden evvel insanın ruhi ve maddî bir varlık oluşunun unutulmasından ileri gelmektedir. Ruhu inkâr edip Allah'a ihtiyaç duymadan insanlığı yönetme iddiasına kalkışanların marifetlerini çok gördük. Onlardan bazılarının bütün hâdiseleri cinsiyete bağladığını (Fröyd), bazılarının sadece ekonomik ihtiyaçlara dayadığını (Karl Marx), bazılarının, her şeyin temelinin cemiyetin kendisi olduğunu ve din de dahil bütün müesseselerin buradan doğduğunu öne sürdüğünü (E. Dürkaym), bazılarının da insanın hayvan olduğunu iddia ettiğini (Darwin) ve böylece daha temel meselede bile anlamadıklarını hepimiz biliyoruz. Bugünkü isyan ve talebe hareketlerinin asıl sebebi sağlam birer kulpmuş gibi takdim edilen nazariyelerin birer birer kopuşu ve gençliğin aslâ kopma ihtimali olmayan sağlam esaslara sahip olamıyışdır. Ellerinden dinleri, ruhlarından imanları sökülen bu gençlik, bugün dayanaksız olarak muallâkta bulunmakta ve her esen rüzgâra göre yön değiştirmektedir. İnsanı yamalı bohça haline sokan nazariyecilerden her biri müptelâsı oldukları bir hususî fikirleriyle bezeyerek cemiyet hayatının şaşmaz birer ölçüsü olarak takdim ettiler ve onların tatabikcisi olan siyasetçiler de hükmettikleri topluluklara ölümünden ölüm beğendirmekten başka bir şey yapamadılar. Bütün bu sapıklıklar insana tek gözle yani maddî varlık gözüyle bakılmasının neticesidir.

Nakli, yani Allah'ın bildirdiklerini bir tarafa bırakıp akla tapanlar zâten bundan başkasını da yapamazlardı, nitekim yapamadılar da. Halbuki Allah, insanların ken-

dilerini bile tanımaktan âciz olduğunu bildiği için peygamberler vasıtasıyla onlara mühim hayat ölçüleri bildirmiş, dünya ve âhiret saadetinin kopmaz ölçülerini vaz'etmiştir. İşte insanlar, sınıksız yaşayıp selâmete ermek için kendilerine Allah tarafından sarf edilen Kur'an ipine sarılmadıkça tutundukları diğer bütün ipler birer birer kopacak, aslâ huzur ve sükûn yüzü görmeyeceklerdir.

Biz, Allah'ın bize bildirdiği sabit esaslara bağlanmakla fikri tekâmülün önüne set çekmiş ve hayatı dondurmuş olmuyoruz. Bilâkis döğüşmekle vakit geçirmek yerine esasta bir olan ana meselenin teferruatında ilerlemek ve hedefe, kavradan uzak bir şekilde varmayı tercih etmekle kolay bir ilerleme yolunu ortaya çıkarmış, birbirini yıkmaktan başka hüneri olmayan fikir kaosundan kurtulmuş oluyoruz. Harbin bitiminde kayıp edilmeyen bir zafer elde edilmek istenir, fakat sonundaki mağlûbiyet başından belli olan ve birbirlerini yıkıp hedefsiz ve karanlık bir istikamete doğru yol alan diyalektiğin kör yolculuğuna nasıl katılabiliriz? Biz gördük ki akıl nakille elele vermedikçe hiçbir temel mesele gözümlememistir. Demek ki hedefi din tâyin edecek, hedefe varmayı da akıl başaracaktır. Dinsiz akıl karanlıklarda bocalıyor, akılsız din ise hedefe ulaşamıyor. Akıllı din haline getirenlere kendilerinden daha az akıllı olmayan Paskal'ın şu sözünü hatırlatırız: «Beşerin hakikati karartan iki mübalâğası vardır. Biri körü körüne akla bağlanmak, diğeri de tamamen ondan yüz çevirmek».

Artık insanlık, yerleşebilmesi milyonlarca insanın kanına bedel olan sapık nazariyelerden ve onların zalim tatbikçilerinden nefret etmeye başlamıştır. Yine beşeriyet, hayatın ve topluluğun içinden fıskırmayıp sadece bir kaç kişinin düşünce ve belli bir yöndeki zaafinin âlem-şü-

mül bir kanun haline getirilip bunun dışındaki bütün düşünce ve kabiliyetlerin katledilmesine tahammül edemez hale gelmiş, kendi şahsiyet ve varlık unsurlarına zıt olan sistemlerin cenderesinden kurtulma seferberliğine girişmiştir. Bugün O, taptaze ve yepyeni, eski ve solmayan bir nizam beklemektedir. O nizam: Ruh ile maddenin, iç âlemle dış âlemin, akılcularla ruhcuların omuz omuza verdiği bir

nizamdır. Yine bu, insanın terkindeki ana unsurları ortaya çıkarıp herbirinin ayrı ayrı hakkını verip diğerleri gibi insanın çeşitli cephelerini inkâr etmiyerek terakki ve huzurun temellerini gerçeğin üzerine oturtan nizamdır.

İnsanlığın bu nizama kavuşması demek, başta kendi öz varlığı olmak üzere bütün Kâinatla barışması demektir. Hiç şüphesiz ki bu nizam Allah'ın nizamıdır.

ÖZ DEYİŞ

TANIŞALIM

Bize bir takım iftiralara inanarak suçlu, bucu diyenler, şu veya bu.. İzmin mensubu sananlar!

— Bizi iyi tanıyınız!. Biz, ne sömürücü kapitalist gibi kendimizi ilâhlaştırarak maddenin mülkiyetinde nefsimize hududsuz tasarruf hakkı tanırız, ne de sömürülen komünist gibi madde mülkiyetini putlaştırarak onu tek adamlara vermeyi kiskanırız... Ne maddeyi cemiyetle yoğurarak putlaştıran, ne insanı arzularında hududsuzlaştırarak ilâhlaştıran bizden olmaz!

Biz, maddeyi insan için; insanı da kendisini tanıması için yaratan Allah'a inanırız; biz, insanlığının maddedeki mülkiyet hakkına sınır çizme salâhiyetinin, yaratıcısının gayrısında olmadığını bildiren Allah resûllerini tasdik eden müslümanlarız. Ya sizler kimselersiniz?

M. SAİD ÇEKMEGİL